

„Drugokrat, mati, — drugokrat! Sedaj ne morem; samega strahu se še vse trese po meni. Hvala Bogu, da so bile le sanje! — Na črešnje pa ne grem, mati, — ne danes in nikoli ne. Videli bode, da postanem ves drugačen. Oh, te strašne sanje! Kako mora biti še le v resnici?“

Vidite prijatelji — tako je končal svetokriški dekan, gospod Andrej — nekdanji Soršakov Drejče — svojo povest — te grozne sanje so mi bile v srečo za časno in znabiti tudi za večno življenje. Čital sem pozneje marsikatero knjigo o sodbi in o večnem zveličanju in pogubljenju, a nobena me ni tako pretresla, kakor so me pretresle sanje. Katero pero bi bilo tudi zmožno popisati to, kar sem jaz takrat občutil? — Tam pri peči sede moja dobra mati; vprašajte jih, in povedali vam bodo, da me je od tistega časa popolnoma pustila moja trma in togota. „Spomni se roke angeljeve!“ so dejali, in dobro je bilo, — a spomin na čudne sanje pretrese mi dušo še danes prav tako, kakor takrat, in to je tudi dobro.

Fr. Medic.

S a n j e.

Nad posteljo mojo sanje vise,
Kot zlate mandarine ...
In gibljejo se in zibljejo se
In svetijo se iz temine.

In vejice šibke se klanjajo,
Povešajo nižje se, nižje,
In moje srce jim nasproti hiti
In bližje sem jim in bližje.

In jedno utrgal sem s srečno roko
In dušica moja mlada
To sanjo bo hranila vedno skrbno:
To nada je, boljših dnij nada ...

Smiljan Smiljanič.

